

Arrest

nr. 231 142 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 Verviers

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 9 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine en een soennitisch moslim te zijn en in juli 2018 Libanon te hebben verlaten dient op 28 augustus 2018 in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Na invulling van de vragenlijst van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') en ondertekening door verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt zijn dossier overgemaakt aan het CGVS op 6 februari 2019. Hij wordt gehoord door het CGVS op 7 mei 2019, vergezeld van een advocaat en in aanwezigheid van een tolk Arabisch.

1.3. Op 7 augustus 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die dezelfde dag werd betekend aan verzoeker.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in H. S., Libanon, van Palestijnse origine en een soennitisch moslim te zijn. U en uw familie zijn vluchtelingen van 1948 en zijn geregistreerd bij UNRWA. De eerste tien jaar van uw leven woonde u bij uw grootouders in H. S., ze wilden u graag bij zich hebben, daarna ging u terug bij uw ouders in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh wonen omdat u graag bij uw familie wilde zijn. Uw vader, die vroeger timmerman was, werkt niet meer gezien zijn leeftijd, uw moeder is huisvrouw. U hebt een zus die, alhoewel ze momenteel niet werkt, architecte is. Een broer, M., die schilder is, woont sedert een drietal jaar in Duitsland en heeft daar een verzoek om internationale bescherming ingediend. Zijn procedure loopt nog, zo stelt u. Ook uw andere broer M., boekhouder van opleiding, bevindt zich in Duitsland, u veronderstelt dat uw broers het leven in Libanon beu waren omdat zij er als Palestijnen geen rechten hebben. U bent niet verloofd of gehuwd.

U woont met uw ouders en zus in een woning die 'officieus' jullie eigendom is, wel hebt u gehoord dat de grond waarop de woning staat eigendom is van een christen, maar jullie moeten hem geen huur betalen.

U ging tot het 5de leerjaar naar een UNRWA-school en begon vervolgens te werken voor uw oom A., die in T. M. I. woont, tegellegger-aannemer is en een winkel heeft. Daarenboven gaven uw drie ooms in Duitsland, net zoals A. broers van uw moeder, u geld om een auto te kopen en zo kon u als taxichauffeur aan de slag en wat bijverdienen.

Ongeveer een jaar geleden, zo stelt u op 7 mei 2019 tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, werd u door leden van Ansar Allah thuis aangesproken en meegenomen, ze wilden u gebruiken als lokaas. U moest uw vriend M. A. M., een vooraanstaand lid van Fatah, naar een bepaalde plaats lokken zodat hij daar door Ansar Allah vermoord kon worden. De grote man van deze groepering, J. S., was berucht in het kamp en stond bekend als een moordenaar. U weigerde hieraan gehoor te geven waarop leden van deze beweging bij uw vader langsgingen en hem meedeelden dat u weigerde mee te werken waarop uw vader laconiek te kennen gaf dat u een eigen wil had. Hierop bemiddelden Fatah, Hamas en andere organisaties. Drie dagen later werd u vrijgelaten. U ging naar uw ouders en vertelde uw vader wat ze aan u gevraagd hadden. Uw vader contacteerde daarop zijn broers die aanraadden dat u het land best zou verlaten daar problemen met deze S. niet lichtvaardig opgenomen dienden te worden. Bovendien merkte u dat uw huis gesurveilleerd werd en ook de burens hadden dit opgemerkt. Intussen bracht u ook uw vriend M. op de hoogte van het voornemen van Ansar Allah om hem te doden, waarop hij te kennen gaf dat het lot zou beslissen. Een vijf à zes dagen later vernam u dat uw vriend vermoord was. Na diens dood bedreigde Ansar Allah uw vader ermee dat ze u in de gaten zouden houden en hij u in een kist zou terug krijgen.

Gezien de ernst van deze situatie werd u in de kofferbak van een auto door uw familie het kamp uitgesmokkeld en naar het huis van uw grootouders gebracht waar u nog een twintigtal dagen, zonder buiten te komen, verbleef alvorens rond augustus 2018 het land te verlaten met uw eigen paspoort vanuit de luchthaven van Beirout. Uw reis werd geregeld door ene J. G., een smokkelaar, en u vloog naar Adis Abeba om vervolgens uw reis via Brazilië, Bolivië, terug Brazilië en Spanje verder te zetten. In Spanje werd u op de luchthaven aangehouden, hebt u uw paspoort verscheurd, werden uw vingerafdrukken genomen en werd u twee dagen vastgehouden. U vond dat u hier niet goed behandeld werd, het eten niet goed was, er in Spanje niets was en besloot niet te blijven. U kwam vervolgens met de taxi naar België, waar u op 30 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw identiteitskaart van Palestijnse vluchteling, uittreksel paspoort, UNRWA kaart, attest Popular Committee ter staving van uw problemen, foto van uw vriend die is vermoord en foto's ter illustratie van de situatie in het kamp.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, zo geeft u immers aan dat u, uw broers en zus scholing genoten van deze organisatie (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht en dit om onderstaande redenen.

Zo stelt u door Ansar Allah opgepakt te zijn geweest en drie dagen te zijn vastgehouden zodat u uw vriend, een vooraanstaand Fatah-lid, naar een bepaalde plaats zou lokken waar hij dan door hen vermoord zou worden (CGVS p.6). Aan dit door u aangehaalde motief kan echter totaal geen geloof worden gehecht.

De door u beschreven gang van zaken ontbeert immers ieder begin van geloofwaardigheid. U schildert het volgende beeld van Ansar Allah en diens leider J. S.: 'ze zijn super machtig, Hezbollah steunt hem, op een dag vermoordde hij 8 mensen en hij passeerde een controlepost van het leger en niemand zei iets'. U gevraagd of dit wil zeggen dat ze in heel het kamp macht en invloed hebben, antwoordt u 'in het kamp en buiten het kamp en hij heeft ook macht in andere kampen (...)'. Gevraagd welke groepering de meeste macht heeft in uw specifieke kamp antwoordt u dat hij (Jamal) de allergrootste macht is daar en hij, sinds u 16 jaar was, de volledige macht heeft over het kamp (CGVS p.6-7). In dit opzicht kan het dan ook niet overtuigen dat men u nodig zou hebben om uw vriend naar een bepaalde plaats te lokken en ze niet zelf in staat zouden geweest een hinderlaag voor hem te leggen, zonder beroep te moeten doen op een buitenstaander. U had immers al aangegeven dat uw vriend gekend was in het kamp, iedereen wist dat hij hoge functies bekleedde binnen Fatah en jullie burens waren in het kamp (CGVS p.7). Erop gewezen dat ze dan toch wisten waar hij woonde, ze hem in het geheim konden vermoorden en ze u daarvoor toch niet nodig hadden, ontwijkt u een antwoord door te stellen dat jullie altijd samen waren (...). De vraag herhaald stelt u 'dat is het net, de jongen was altijd met bewakers van Fatah, hij was nooit alleen, tenzij met mij'. Erop gewezen dat u eerder al duidelijk te kennen had gegeven dat deze J. S. er niet voor terugschrok om mensen te vermoorden, antwoordt u 'de anderen die hij vermoordde hadden geen profiel, moest hij hem op een directe manier vermoorden dan verklaart hij de oorlog aan Fatah' (CGVS p.8).

Ook deze uitleg snijdt geen hout daar u eraan voorbij gaat dat u, gezien u weet had van hun voornemen, dit ook aan iedereen kenbaar zou kunnen maken waardoor, mocht er met uw vriend iets gebeuren, hun betrokkenheid duidelijk was, ook voor Fatah, met alle gevolgen van dien.

Evenmin kan het overtuigen dat Ansar Allah u zomaar zouden hebben opgepakt en u op de derde dag van uw gevangenschap zouden gevraagd hebben om uw vriend in de val te lokken zodat ze hem konden vermoorden, temeer ze u naar eigen zeggen nooit eerder hadden aangesproken en ze bijgevolg ook niet konden weten hoe u hen tegenover stond. U gevraagd of er toen letterlijk gezegd werd dat ze hem daadwerkelijk zouden doden, beaamt u dit (CGVS p.7). U gevraagd waarom ze u van hun voornemen op de hoogte zouden brengen gezien u zo uw vriend toch kon waarschuwen, stelt u dat ze geen schrik hadden van hem en dat het misschien een boodschap was voor hem omdat ze wisten dat u het aan hem zou zeggen. Erop gewezen dat ze zo toch hun kansen op succes verkleinden, ontwijkt u een antwoord 'ik waarschuwde hem en hij zei ik verlaat het kamp niet, ik wil hem doden want hij heeft veel mannen van het kamp vermoord. U stelt altijd dezelfde vragen.' (CGVS p.8). Het hoeft geen betoog dat deze door u geschetste gang van zaken ieder begin van geloofwaardigheid ontbeert. Moest Ansar Allah er effectief op uit zijn geweest uw vriend én vooraanstaand Fatah lid te vermoorden kan er toch vanuit gegaan worden dat ze dit in alle discretie zouden voorbereiden en dit zeker niet aan u kenbaar zouden hebben gemaakt.

Evenmin geloofwaardig is het gegeven dat Ansar Allah, nadat ze uw vriend hadden vermoord, uw vader verwittigd hadden dat ze u in de gaten zouden houden en hij u in een kist zou terugkrijgen (CGVS p.6). Moesten ze er effectief op uit zijn u te viseren, kan er andermaal vanuit gegaan worden dat ze hier geen ruchtbaarheid zouden aangeven. Door uw vader hiervan op de hoogte te brengen, vergooiden ze, om het op die manier te stellen, hun eigen kansen op succes.

Wat verder uw geloofwaardigheid ondermijnt is uw verklaring in Spanje geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend op het moment dat uw vingerafdrukken op de luchthaven genomen werden en u hiervoor geen valabele redenen kunt aanreiken. U stelt dat er daar geen leven is, dat er niets is in Spanje, u er niet goed behandeld werd en het eten er niet goed was (CGVS p.5). U verklaart uit vrees voor uw leven Libanon te hebben verlaten en bijgevolg kan er toch van uitgegaan worden dat wanneer u in Spanje toekomt, u onmiddellijk bescherming vraagt. Dat u stelt dit niet te hebben gedaan omdat er daar niets is, kan evenmin overtuigen gezien u er maar twee dagen bent geweest en het duidelijk geen kans hebt gegeven (Verklaring DVZ punt 37). Bovendien moet opgemerkt dat u ten overstaan van DVZ wel te kennen gaf bescherming te hebben aangevraagd, doch vertrokken bent vooraleer er in dezer een beslissing werd genomen (Verklaring DVZ punt 22). De vaststelling dat u hieromtrent niet de waarheid vertelt en u nagelaten hebt de procedure in Spanje te doorlopen, ondermijnt op fundamentele wijze de door u beweerde vrees, dat hoeft geen verder betoog. Het gegeven dat u daarenboven uw geldig paspoort hebt verscheurd en slechts bij machte bent een kopie van een eerste pagina voor te leggen (zie groene map administratief dossier), komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede (CGVS p.5). Dit reisdocument is immers van elementair belang voor het CGVS om zich een beeld te kunnen vormen over wanneer en hoe u Libanon hebt verlaten en via welke weg u naar hier bent gekomen. Dat u dit document niet neerlegt, en niet eens bij machte blijkt te zijn een kopie neer te leggen van alle pagina's van uw paspoort, doet vermoeden dat u hieromtrent niet de waarheid spreekt en dit ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

Het door u neergelegde attest van het 'Popular Committee' waarin wordt bevestigd dat u problemen heeft en het artikel/foto van uw vriend die vermoord werd vermogen geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie daar dergelijke stukken enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas wat in uw hoofde niet het geval is. De door u neergelegde foto's van het kamp zijn te algemeen en voegen op zich niets toe aan uw motieven.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de 'General Security', die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het CGVS dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socioeconomische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

U stelt dat u tot het vijfde leerjaar les hebt gevolgd aan een UNRWA-school, waarna u bij uw oom aan de slag ging als tegellegger. Deze oom werkt als aannemer-tegellegger en heeft een winkel. U hebt negen jaar voor hem gewerkt en dit tot aan uw vertrek, in het begin verdiende u 20.000 Libanese lira per dag, maar eenmaal u het vak beheerste verdiende u 40.000 Libanese lira per dag. Meestal werkte u in Beirout (CGVS p.5). Daarenboven hebben ooms, woonachtig in Duitsland (zie ook infra), u geld gegeven zodat u een auto kon kopen en als taxichauffeur uw inkomsten kon aandikken, dit was dan voldoende om van te leven, zo geeft u aan. Het geld voor de aankoop van deze auto moet u niet terugbetalen (CGVS p.5). Hieruit blijkt dat u intussen een ruime werkervaring hebt opgebouwd en kan er vanuit gegaan worden dat u in de loop der jaren heel wat contacten moet hebben opgebouwd, deze beide aspecten kunnen u van pas komen wanneer u zich terug op de arbeidsmarkt begeeft.

Deze ooms en uw beide broers in Duitsland springen financieel bij, zeker wanneer uw familie het moeilijk heeft, 'ze laten ons niet in de steek', zo stelt u (CGVS p.5). Verder dient opgemerkt dat uw familie in het kamp over een eigen woning beschikt, u woont er samen met uw ouders en uw zus. Alhoewel u aangeeft dat jullie huis op grond staat die toebehoort aan een christen, u hebt dit van horen zeggen, en hij op elk moment kan aangeven dat jullie moeten vertrekken, moet uw familie hier geen huur voor betalen en blijkt nergens uit uw verklaringen dat deze christen van plan zou zijn uw familie hun woonst te ontnemen, temeer u aangeeft dat uw familie altijd in dat huis gewoond heeft (CGVS p.4). Vervolgens blijkt dat uw ooms langs moederszijde, van wie er zoals gezegd een in Libanon woont en drie in Duitsland, twee huizen buiten het kamp in hun bezit hebben, een huis in H. S. waarin uw grootouders wonen, een ander huis in T. M. I. waarin uw oom, de aannemer, woont (CGVS p.3). De bereidheid van deze ooms in Duitsland om jullie te steunen blijkt ook uit het gegeven dat ze de hogere studies van uw broer en zus gefinancierd hebben zonder hiervoor geld terug te vragen. Daarenboven hebben ze ook een deel van uw reis naar het buitenland gesponsord, u geeft aan dat ze 5000\$ hebben bijgedragen, geld dat ze evenmin willen terug hebben, de andere 5000\$ was uw spaargeld, een gegeven waaruit blijkt dat u ook persoonlijk enige financiële marge had (CGVS p.3, 5). Daarenboven hebt u langs de kant van uw vader nog tien ooms die wonen in het kamp en allen een 'eigen huis' hebben en geeft u aan dat jullie goed overeen komen (CGVS p.4). Uit bovenstaande blijkt dat u bij een terugkeer naar Mieh Mieh beschikt over een opvangnet en een familie die u bijstaat.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat er, gezien het bedrieglijk karakter van de door u beweerde problemen, geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u een huis hebt verloren naar aanleiding van een gevecht waarbij Fatah heeft gewonnen: '(...) de schietpartij was op 15/10 en eindigde op 25/10, in welk jaar weet ik niet meer want ik was hier, tijdens de schietpartij heb ik een huis verloren, want mijn probleem was met die persoon' (CGVS p.3).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger.

Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS. In het verzoekschrift worden twee middelen ontwikkeld tegen de bestreden beslissing.

Een eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel afgeleid uit de schending van artikel 1A, § 2, 1D van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 55/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”).

Wat de vluchtelingenstatus betreft, stelt verzoeker ernstige bedreigingen te hebben ondergaan in Libanon die hebben plaatsgevonden in een context van conflict en sterke politieke spanningen tussen de verschillende gewapende groeperingen en de Fatah, in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh. Zijn gegronde vrees voor vervolging is gebaseerd op het feit dat hij door leden van de groepering Ansar Allah ontvoerd werd en de opdracht kreeg om zijn vriend M. A. M., die een lid was van Fatah, in een hinderlaag te lokken. Volgens verzoeker is zijn vrees voor vervolging gebaseerd op zijn politieke overtuiging in “brede zin” en is het niet betwist door het CGVS in zijn besluit dat dit probleem binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt.

Met verwijzing naar de “frequently asked questions” pagina op de UNRWA website, een artikel in de krant The New Arab van 9 april 2017 en een verslag van de Canada Immigration and Refugee Board van 10 februari 2014 en de CGVS “COI Focus Libanon – veiligheidssituatie van 7 augustus 2018 en de update van 14 mei 2019”, stelt verzoeker dat UNRWA geen mandaat heeft om de veiligheid binnen de door haar beheerde kampen te verzekeren en dat de Libanese overheden, hoewel ze in theorie voor de

veiligheid binnen de vluchtelingenkampen verantwoordelijk zijn, in de praktijk zeer weinig controle hebben over de zekerheid en veiligheid binnen deze kampen.

Verder staat het volgens verzoeker vast dat, gezien de algemene discriminatie en het racisme in Libanon tegen Palestijnse vluchtelingen hij geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen in geval van terugkeer. Hij stelt zich, wegens de vervolgingen en bedreigingen van de familie van Bushra, *“in een ernstige onveilige situatie te bevinden, waarvoor de UNRWA of de Libanese overheden hem geen bescherming aanbieden kunnen”*. Bovendien kon verzoeker, *“door deze ernstige onveilige situatie, dewelke buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil bestaan,”* niet langer van de bijstand van de UNRWA genieten en moest hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten. Verzoeker meent een oprechte inspanning te hebben geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en dat hem het voordeel van de twijfel moet toegekend worden omdat er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Tenslotte stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op afdoende wijze heeft vervuld.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, meent verzoeker dat indien de Raad van oordeel is dat hem de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend, hem deze status moet worden toegekend wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er op dat de commissaris-generaal erkent dat de leefomstandigheden in het kamp Mieh Mieh erbarmelijk kunnen zijn, maar meent dat omdat verschillende leden van verzoekers familie werken, zijn oom huizen bezit en hij familie in het buitenland heeft die zijn familie in Libanon af en toe financieel steunt, hij niet met ernstige problemen van socio-economische aard geconfronteerd was die hem ertoe geleid hebben Libanon te verlaten.

Volgens verzoeker citeert de commissaris-generaal geen bronnen waaruit kan worden afgeleid dat de geschetste financiële situatie van verzoekers familie zou kunnen vermijden dat verzoeker met ernstige problemen van socio-economische aard zal geconfronteerd worden in geval van terugkeer. Met vermelding naar de CGVS COI Focus *“Leefomstandigheden in de Palestijnse Kampen”* van 12 mei 2015 stelt verzoeker dat de levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Libanon niet alleen *“erbarmelijk”* maar *“absoluut onacceptabel”* zijn.

Met verwijzing naar de COI Focus van 14 mei 2019, haalt verzoeker aan dat meer dan 65% van de bevolking in de Palestijnse kampen in Libanon grote armoede lijdt en dat Palestijnse vluchtelingen in grote mate van de arbeidsmarkt worden uitgesloten door de Libanese wetten en *“weinig civiele rechten”* genieten. Verzoeker benadrukt de tegenstrijdigheid in de stelling van de CGVS volgens dewelke erkend wordt dat UNRWA *“voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen USD”* (beslissing p4), maar meent dat *“omdat dit tekort tot 21 miljoen USD geminderd werd, de UNRWA nog steeds in staat is om haar opdracht uit te voeren”*. Volgens verzoeker is door het tekort van 21 miljoen USD in *“haar sinds al lang onvoldoende budget”*, de UNRWA niet meer in staat om haar missie op een volwaardige manier uit te voeren als voorheen. Er is ook geen vooruitzicht op verbetering van de situatie en dus kan het terugsturen van verzoeker naar Libanon hem blootstellen aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent dan ook dat hij een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar *“de wijsheid van uw Raad”*.

Een tweede middel is afgeleid uit de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betwist de conclusie van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker en verwijt de commissaris-generaal een subjectieve appreciatie van de feiten en verzoekers relaas. Waar de commissaris-generaal verzoekers verklaring dat de groepering Ansar Allah hem de opdracht gaf zijn vriend in de val te lokken ongeloofwaardig vindt omdat ze verzoeker niet nodig hadden om zijn vriend te vermoorden, stelt verzoeker dat hij heeft uitgelegd dat, hoewel hij geen lid is van Fatah en dus niet op de hoogte van hun plannen, hij meent dat de groepering dit deed uit angst om een open oorlog met Fatah te beginnen en dat ze zo zijn vriend op een *“minder openbare manier”* zouden kunnen vermoorden.

Wat betreft de stelling van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat leden van Ansar Allah hem die opdracht zouden geven hoewel ze hem nooit voordien gecontacteerd hadden, en hem zouden hebben verteld dat hij zijn vriend in een hinderlaag moest lokken om hem te vermoorden omdat verzoeker op die manier zijn vriend had kunnen waarschuwen, benadrukt verzoeker in het verzoekschrift dat de groepering op de hoogte was van zijn vriendschap met de betrokkene omdat ze veel tijd doorbrachten samen en *“zich openlijk als vrienden toonden”*. Verder stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de manier van werken van dergelijke groeperingen waar hij het ongeloofwaardig vindt dat de Ansar Allah groepering verzoekers vader zou verwittigd hebben dat ze verzoeker viseerden. Aangezien ze mensen terroriseren, afpersen en vermoorden betekent het verwittigen van verzoekers vader niet dat het onmogelijk zou geweest zijn om verzoeker te vermoorden.

Ook de conclusie van de commissaris-generaal dat het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming wou indienen in Spanje wegens de slechte levensomstandigheden de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnt, wordt betwist door de verzoeker. Verzoeker stelt dat hij wist dat de asielprocedure zeer lang kon duren en zoals vele andere asielzoekers liever naar België kwam en aangezien hij al *“buiten gevaar was voor zijn vervolgers, betekent dit geenszins dat de vrees van verzoeker niet geloofwaardig zijn”*.

Verder benadrukt verzoeker in het verzoekschrift dat hij door slecht advies er voor koos om zijn paspoort te verscheuren maar dat dit, in tegenstelling tot de bewering van de commissaris-generaal, *“ook als een teken van geloofwaardigheid van zijn vrees [kan] geïnterpreteerd worden”*. Tenslotte verwerpt de commissaris-generaal het attest van het “Popular Committee” over de vervolging van verzoeker zonder enige analyse volgens verzoeker. Hij betoogt dat, aangezien de commissaris-generaal het document niet als frauduleus bestempelt, dit document niet zonder meer kon verwerpen maar het moest beschouwen als een *“begin van bewijs”*.

2.2. Stukken en aanvullende nota's

2.2.1. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

1. Beslissing tot weigering van de vluchttelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. UNRWA, Frequently Asked Questions, <https://www.unrwa.org/who-we-are/frequently-asked-questions>;
4. Canada Immigration and Refugee Board, *“Lebanon: Ability of the police to arrest a Palestinian refugee inside Beddawi refugee camp under court order”*, 10/02/2014, <http://www.refworld.org/docid/54622d844.html>;
5. Al Jazeera, *“Lebanon has a racism problem”*, 21/10/2017, <https://www.aljazeera.com/indepth/opinion/lebanon-racism-problem-171019075823036.html>;
6. The National, *“Lebanon forces beat protesters, fire tear gas and water cannon outside US embassy”*, December 10, 2017, <https://www.thenational.ae/world/mena/lebanon-forces-beat-protesters-tear-gas-and-water-cannon-outside-us-embassy-1.683187>;
7. The New Arab, *“Fierce clashes continue in Palestinian refugee camp in Lebanon”*, 09/04/2017, <https://www.alaraby.co.uk/english/news/2017/4/9/fierce-clashes-continue-in-palestinian-refugee-camp-in-Lebanon>.

2.2.2. Verwerende partij legt op 6 december 2019 een aanvullende nota dd. 5 december 2019 neer waarin het CGVS stelt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt, maar dat daaruit echter niet blijkt dat *“deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen”*. Aan de aanvullende nota voegt het CGVS de *“COI Focus. PALESTINIAN TERRITORIES – LEBANON. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes, 9 August 2019 (update)”*, toe.

3. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag niet nuttig kan invoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing werd genomen, wat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus betreft, op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het eerste middel mist juridische grondslag.

4. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedure richtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2§1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46§3 van de *Asielprocedure richtlijn*.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatie richtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedure richtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatie richtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatie richtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijze de verzoeker alle elementen

tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ, C-277/11, *MM tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatie richtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Deze regels zijn onverkort van toepassing op de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ, C-364/11, *El Kott e.a. v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, punten 64 - 65 en 81).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan".

5. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

5.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: "Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 13 december 2011 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de Vluchtelingenstatus. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker geregistreerd is bij het UNRWA, als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en ook bijstand verkreeg van de UNRWA. De identiteit en herkomst van verzoeker worden door het CGVS niet twijfel getrokken. Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker bij het CGVS o.a. zijn originele UNRWA registratiekaart en originele Palestijnse identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van vervallen paspoort, een kopie van de UNRWA family registration (print datum 20/7/2018, en een kopie van een *“travel document for Palestinian Refugees”* (geldigheid 13/04/2018 tot 13/04/2023) voorgelegd. Deze documenten worden niet in twijfel getrokken door de CGVS en de Raad ziet geen reden om dit alsnog te doen. Hieruit blijkt dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en dus artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet valt (Zie ook UNHCR, Guidelines on International Protection No 13. Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees, December 2017, par. 42).

De centrale vraag is dus of op het ogenblik van het uitspreken van het arrest van de RvV verzoeker bescherming of bijstand geniet in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dan wel of de bijstand van de UNRWA aan verzoeker om een of andere reden is opgehouden overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker thans bescherming geniet in de zin van artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag heeft het Hof van Justitie gesteld dat artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 12, lid 1, a) van de Richtlijn 2011/95/EG verwijst, niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting te beëindigen ((HvJ, Zaak C-364/11, *Mostafa Abed El Karem El Kott, e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, punt 49). Daaruit volgt dat de in artikel 12, lid 1, a) eerste volzin van de Richtlijn vastgelegde uitsluitingsgrond niet alleen van toepassing is op de personen die *“thans”* door de UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook diegenen die, die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort voor het indienen van een asielverzoek, voor zover die bijstand niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, a) (HvJ, *EL Kott e.a.*, par. 52).

In casu verbleef verzoeker volgens zijn verklaringen tot juli 2018 in het Mieh Mieh vluchtelingenkamp en verliet hij rond augustus 2018 Libanon na een twintigtal dagen in het huis van zijn grootouders te hebben verbleven, waarna hij op 30 augustus 2018 in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Er kan dus niet betwist worden dat verzoeker tot kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming zich binnen het mandaatgebied van UNRWA bevond.

Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De vraag of verzoeker ook daadwerkelijk bijstand genoot wordt hierna besproken.

5.3. Wat betreft de beëindigingsgrond van de uitsluiting onder artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag merkt de Raad op dat in zijn arrest van 19 december 2012 het Hof van Justitie heeft gesteld dat artikel

12, lid 1, sub a, tweede volzin van de Richtlijn 2011/95/EG aldus moet worden uitgelegd dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen (HCV) „om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. De bevoegde nationale autoriteiten van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielerzoek van die persoon, moeten op basis van een individuele beoordeling van het verzoek nagaan of die persoon gedwongen werd het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast.”*.

Waar de asielinstantie heeft vastgesteld dat bijstand of bescherming door de UNRWA is opgehouden volgt uit artikel 12, lid 1 a, tweede volzin van de Richtlijn 2011/945/EU de toekenning van rechtswege van de vluchtelingenstatus, voor zover verzoeker niet binnen de werkingssfeer van de andere uitsluitingsclausules in het Vluchtelingenverdrag valt (HvJ, *El Kott e.a.*, par. 76). In dergelijk geval moet de verzoeker niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij vervolging vreest in de zin van de vluchtelingendefinitie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de door UNWRA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (3) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ, *El Kott e.a.*, punten 55-65). Dit zal het geval zijn wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast. Bij de beoordeling of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

5.3.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand.

In de door het CGVS in de aanvullende nota van 5 december 2019 neergelegde *“COI Focus PALESTINIAN TERRITORIES – LEBANON. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes, 9 August 2019 (update)”* wordt een recent overzicht gegeven van de activiteiten van UNRWA in Libanon en de impact van het budgettaire tekort op de activiteiten van UNRWA in Libanon. Zo wordt ondermeer gesteld dat het Safety Net Services opgezet door UNRWA bijstand biedt aan meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven en dat UNRWA, via het infrastructuur-en kampverbeteringsprogramma streeft naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Bovendien blijkt dat de noodhulp die UNRWA biedt aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië apart gefinancierd wordt en dus niet met de fondsen die beschikbaar zijn voor de Palestijnse vluchtelingen in Libanon (COI Focus, 9 augustus 2019, p. 10-11). Na de aankondiging van de Trump administratie dat het de bijdrage van de VS aan het budget van UNRWA zou halveren en dat de 60 miljoen dollar aan vrijwillige bijdragen enkel kon besteed worden voor Palestijnse vluchtelingen die geregistreerd zijn in Gaza, Jordanië en de Westbank, heeft blijkt UNRWA bijkomende noodmaatregelen getroffen om tijdelijk zijn diensten inzake gezondheid, onderwijs, sociale zekerheid en kampverbeteringen, te vrijwaren.

UNRWA heeft ook aangekondigd dat het vanaf augustus zijn bijdrage aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven zal verhogen. Op 8 augustus heeft UNRWA ook aangekondigd dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het schooljaar 2019-2020 (zie COI Focus, 9 augustus 2019, p. 11).

Verzoeker werpt op dat *“UNRWA alleen verantwoordelijk is voor humanitaire zorg zoals scholen, huisvesting, medische zorg”* en dat de Libanese overheden in theorie voor de veiligheid binnen de vluchtelingenkampen verantwoordelijk zijn maar in de praktijk zeer weinig controle hebben over de zekerheid en veiligheid binnen de kampen. Hij verwijst daarvoor naar de Frequently Asked Questions pagina op de UNRWA-website, de COI Focus Libanon van 7 augustus 2018 en 14 mei 2019 en het document van de Canada Immigration and Refugee Board van 10 februari 2014 waarin wordt gesteld dat lokale comités en niet de Libanese overheden belast zijn met het garanderen van de veiligheid in de vluchtelingenkampen en dat de UNRWA.

De Raad herinnert er aan dat het UNRWA mandaat van bij de start een beschermingscomponent heeft gehad (UNHCR, Guidelines on International Protection No 13, par. 6, zie ook COI Focus, Palestinian territories – Lebanon. UNWRA financial crisis and impact of its programmes, 23 /11/2018, p. 8) maar dat het niet verantwoordelijk is voor het beheer en de veiligheid van de vluchtelingenkampen, wat een verantwoordelijkheid blijft van de autoriteiten van de landen waar UNRWA actief is (zie UNRWA, Frequently Asked Questions). De door verzoeker geciteerde COI bevestigt enkel de taakverdeling tussen UNRWA en de betrokken landen in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon. De Raad stelt vast dat de COI Focus Libanon van mei 2019 bevestigt dat in de praktijk de ordehandhaving wordt overgelaten aan de Palestijnse instanties door de Libanese autoriteiten maar dat *“de voorbije jaren de veiligheidssituatie in de kampen (met uitzondering van Ayn al-Hilwah) over het algemeen relatief kalm was, met sporadisch gewapende incidenten”, wat “voor een stuk te danken is aan de samenwerking tussen de Palestijnse groeperingen en de Libanese veiligheidsdiensten”* (COI Focus, p. 23).

De Raad wijst er op dat volgens het UNHCR de termen *“bijstand of bescherming”* in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag als alternatieven moeten worden gelezen. Dit betekent enerzijds dat zij betrekking hebben op ofwel de bescherming of wel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR en dat een persoon die op dit ogenblik ofwel de bescherming ofwel de bijstand geniet van een dergelijke organisatie (*in casu* UNRWA) geniet, uitgesloten is van de vluchtelingenstatus. Anderzijds herinnert de Raad er aan dat van een verzoeker om internationale bescherming ook niet kan worden vereist dat hij of zij moet aantonen dat zowel de bescherming als de bijstand van UNRWA hebben opgehouden te bestaan (UNHCR, Guidelines on International Protection No 13, par. 22). Waar verzoeker stelt dat de bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, moet hij evenwel aantonen dat UNRWA is opgeheven of dat hij om redenen onafhankelijk van zijn wil, niet langer beroep kan doen op die bijstand. Uit het voorgaande blijkt dat noch dat het agentschap is opgeheven noch dat het niet langer bijstand zou leveren aan Palestijnse vluchtelingen. De vraag of de bijstand die UNWRA in de praktijk biedt kan beschouwd worden als voldoende om zijn opdracht te vervullen wordt behandeld in punt 5.3.2.

5.3.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen

Wat betreft de mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen stelt de CGVS, met verwijzing naar de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat *“UNWRA heden niet langer bijstand zou leveren of dat UNWRA haar opdracht niet meer kan vervullen”*. Het verwijst daarvoor specifiek naar het strategisch plan dat het Agentschap heeft uitgewerkt om het hoofd te bieden aan de impact van het Syrisch conflict en het feit dat de het deficit waarmee UNRWA geconfronteerd werd na de beslissing van de VSA om haar vrijwillige bijdrage aan het Agentschap te verminderen, gereduceerd werd tot 21 miljoen dollar.

Zoals vermeld ziet verzoeker hierin een tegenstrijdigheid en poneert dat door het tekort van 21 miljoen USD in *“haar sinds al lang onvoldoende budget”*, de UNRWA niet meer in staat is om haar missie op een volwaardige manier uit te voeren als voorheen.

De Raad stelt vast dat uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had.

Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA in september 2018 werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, werd UNRWA's deficit gereduceerd naar 21 miljoen dollar in 2018. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus *"The UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 9 augustus 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar.

Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

De Raad, in navolging van de CGVS, komt tot de conclusie dat uit de beschikbare informatie echter niet blijkt dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNWRA er haar opdracht niet meer kan vervullen.

Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNWRA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Bovendien heeft UNWRA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020 (COI Focus, 9 augustus 2019, p. 9-11). Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

5.3.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

5.3.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *"El Kott"* heeft geoordeeld *"dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNWRA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen"* (HvJ, *El Kott e.a.*, punt 64).

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNWRA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermings-gerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

5.3.3.2. Verzoekers vluchtmotieven

Na grondig onderzoek van alle elementen in het administratief dossier en rekening houdend met de verklaringen en toelichting tijdens de zitting van verzoekende en verwerende partij, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is om de volgende redenen.

Wat betreft de stelling van verzoeker dat hij meent dat de groepering Ansar Allah op hem beroep deed om hem in de val te lokken en vervolgens te vermoorden *“uit angst om een open oorlog met Fatah te beginnen”*, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat het weinig geloofwaardig is dat, gezien haar toegeschreven reputatie en macht, deze groepering verzoeker hiervoor zou contacteren aangezien ze hiervoor de hulp van verzoeker in geen geval nodig had. De Raad stelt vast dat de stelling van de commissaris-generaal niet wordt weerlegd door de enkele bewering van verzoeker dat deze groepering, waarvan verzoeker zelf zegt dat zij erg machtig en wreedaardig is, dit heeft gedaan uit angst om een open oorlog met Fatah te ontketenen. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs bij ter ondersteuning van deze stelling, die een pure hypothese blijft. Verzoekers stelling dat de commissaris-generaal zich niet op enig objectief argument baseert voor de veronderstelling dat de groepering verzoeker niet nodig had om zijn vriend om te brengen, mist elke grondslag. Het is in eerste instantie aan de verzoeker om draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete en overtuigende elementen en argumenten te weerleggen, wat *in casu* niet het geval is. De Raad stelt ook vast dat deze verklaring pas in het verzoekschrift bij de Raad wordt toegevoegd en dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS hier niet naar verwees.

Wat betreft de stelling van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat de groepering verzoeker vooraf zou ingelicht hebben van het voornemen om zijn vriend in een hinderlaag te lokken en te vermoorden omdat hij op die manier zijn vriend had kunnen waarschuwen, wordt dit niet weerlegd door verzoekers enkele verklaring dat ze op de hoogte waren van zijn vriendschap met hun doelwit en dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat de groepering erg machtig is en er op rekende dat verzoeker angst zou hebben. De openlijke vriendschap tussen verzoeker en het doelwit van de groepering wijst op een sterke band tussen beiden en lijkt integendeel het onwaarschijnlijke karakter van het feit dat de groepering verzoeker vooraf op de hoogte gebracht zou hebben van zijn intenties, nog te versterken. De Raad stelt vast dat het beweemde ongeloofwaardige karakter van de stelling dat Ansar Allah verzoekers vader zouden verwittigd hebben dat zij verzoeker zouden vermoorden niet overtuigend weerlegd wordt door verzoeker door te stellen dat dergelijke verwittiging het niet onmogelijk zou maken om verzoeker te vermoorden. Het gaat om een loutere bewering die er niet in slaagt de gerede twijfel over verzoekers verklaring weg te nemen.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht vragen stelt bij het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende bij aankomst in Spanje en dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS de geloofwaardigheid van de door hem geuite vrees voor vervolging verder ondermijnt. Verzoekers verklaring dat de asielprocedure in Spanje jaren kan duren en dat hij zoals vele andere asielzoekers liever naar België kwam, weerlegt dit motief van de bestreden beslissing geenszins en heeft geen betrekking op de door de commissaris-generaal geponeerde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De loutere vaststelling in het verzoekschrift dat het feit hij al buiten gevaar was voor zijn vervolgers niet betekent dat de vrees van verzoeker niet geloofwaardig is, is geen beargumenteerde weerlegging van het bewuste motief in de bestreden beslissing, dat in essentie de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging in twijfel trekt op basis van het feit dat hij naliet internationale bescherming te vragen op het ogenblik dat zich de gelegenheid voordeed.

Hoewel verzoeker zich ingespannen heeft om documenten voor te leggen ter ondersteuning van zijn asielaanspraak, zoals foto's van zijn overleden vriend en een attest van het Popular Committee, moet de Raad vaststellen dat, gezien hun beperkte bewijswaarde en inhoud, deze documenten niet voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De bewuste foto's zijn niet gedateerd noch valt de identiteit van de betrokkene eruit op te maken en hebben in deze dus geen bewijswaarde nu de man op de foto om het even wie zou kunnen zijn. Het administratief dossier bevat geen vertaling van het neergelegde attest van de "Popular Committee" maar bevestigt volgens de bestreden beslissing enkel dat verzoeker problemen heeft. Opnieuw kan aan dergelijke verklaring geen noemenswaardige bewijswaarde worden toegedicht nu zij geen verdere toelichting geven over de aard van verzoekers problemen. De Raad kan de verzoeker dan ook niet volgen waar hij stelt dat dit document een begin van bewijs is, nu hij zelf geen verdere toelichting geeft hoe en op welke manier dit document verzoekers verklaringen op een geloofwaardige manier ondersteunt en bovendien nalaat een vertaling toe te voegen.

Tenslotte wijst de Raad erop dat waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat de leider van Ansar Allah, Suleiman Jamal nog steeds in het kamp Mieh Mieh woont (gehoorverslag CGVS, p. 3) en hij een van de redenen is waarom hij het kamp heeft verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 6), dit niet strookt met de landeninformatie in het administratief dossier. Volgens de COI Focus "Libanon – Veiligheidssituatie update" van 14 mei 2019 braken midden oktober 2018 weliswaar gewapende confrontaties uit ten gevolge van een dispuut tussen leden van Fatah en Ansar Allah, geleid door Jamal Suleiman, maar werd op 28 oktober 2018 evenwel een wapenstilstand bereikt waarbij Jamal Suleiman het kamp diende te verlaten en zich naar Syrië begaf. Sindsdien moet een ontplooiing van ongewapende leden van Hamas, de Palestijnse Islamic Jihad, het Democratic Front for the Liberation of Palestine (DFLP) en het Popular Front for the Liberation of Palestine toezien op het akkoord (CGVS, COI Focus, 14 mei 2019 (update), p. 23-24).

Gezien bovenstaande analyse van de bestreden beslissing en de kritiek van de verzoeker komt de Raad tot het besluit dat de vaststellingen van de commissaris-generaal wel degelijk steun vinden in het dossier en dat de motieven in de bestreden beslissing wel degelijk draagkrachtig en pertinent zijn en maakt deze vaststellingen tot de zijne. De voorgelegde documenten, waarvan de bewijswaarde uiterst beperkt is, worden niet aangevuld door voldoende samenhangende en aannemelijke verklaringen. De Raad stelt derhalve vast dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 §4 van de Vreemdelingenwet niet is voldaan.

5.3.3.3. Verzoekers socio-economische situatie

Verzoeker betwist dat dat hij in geval van terugkeer niet met ernstige problemen van socio-economische aard zal geconfronteerd worden, stelt dat hij geen werk zal vinden en dat zijn vader en familie hem niet op langdurige manier kan ontvangen. Hieruit volgt, volgens verzoeker dat het terugsturen naar Libanon hem kan blootstellen aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, en dus aan schending van artikel 3 van het EVRM.

Bij gebrek aan definitie van de term "situatie van ernstige onveiligheid" in de rechtspraak van het HvJ, onderzoekt de Raad het bestaan van dergelijke situatie in hoofd van verzoeker in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bijvoorbeeld EHRM, *M.S.S. t. België en Griekenland*, 21 januari 2011, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

Mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, par. 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van

personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v Zweden*, par. 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, par. 110; *F.H. v Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, par. 102 en *H.L.R. v. France*, arrest van 29 april 1997, par. 40).

Het EHRM heeft ook geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 128-129 en EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991 § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM veel belang, bovenop de informatie verstrekt door de autoriteiten van de Verdragsstaat, aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland [GC]*, nr. 30696/09, arrest van 21 januari 2011 §§ 347 en 348; EHRM, *Said v. Nederland*, nr. 2345/02, arrest van 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 67; EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 22414/93, arrest van 15 november 1996 §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, par. 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, par. 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, par. 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, par. 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM *Saadi v. Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM, *Salah Sheekh v. Nederland*, nr. 1984/04, arrest van 11 januari 2007, § 148).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Socio-economische overwegingen zijn in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254 ; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283 ; EHRM, *S.H.H. v. the United Kingdom*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

Hierbij moet ook opgemerkt worden dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende behandeling op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met *“een situatie van ernstige onveiligheid”* waarbij het *“de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”*. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is en dat de levensomstandigheden in vluchtelingenkamp Mieh Mieh erbarmelijk kunnen zijn, maar stelt, in navolging van de commissaris-generaal, dat niet elke persoon in het vluchtelingenkamp in precare omstandigheden leeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker ondanks zijn eerder beperkt opleidingsniveau bij zijn oom werkte als tegellegger, meestal in Beiroet werkte en 40.000 Libanese lira per dag verdiende en bijkomende inkomsten verwierf als taxichauffeur en daartoe een som geld voor een auto was ter beschikking gesteld door zijn in Duitsland wonende ooms die hij niet moet terugbetalen. Ook verklaarde verzoeker dat zijn broers en ooms in Duitsland op regelmatige basis financieel bijspringen zodat de familie in Mieh Mieh voldoende had om van te leven (gehoorverslag CGVS p. 5). Ook de reis van verzoeker naar België, die 10.000 dollar kostte, werd voor de helft door hem gefinancierd en voor de helft door zijn ooms langs moeders kant. Verzoeker verklaarde dat hij dat bedrag niet moet terugbetalen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verder heeft verzoeker aangegeven dat hij 10 ooms heeft langs vaders zijde die in het kamp naast elkaar wonen in hun eigen woning en dat ze allemaal elke maand tussen de 400 en 1.000 Libanese lira betaald worden door Fatah en dat twee ervan nog werken als taxichauffeur. Gevraagd of hij een goede verstandhouding heeft met zijn ooms, antwoordt verzoeker positief. (gehoorverslag CGVS, p. 4). Behalve zijn twee ooms langs moeders kant die in Duitsland wonen, woont ook een oom langs moederskant in Talat Mar Ilyas en heeft hij een winkel. Hieruit blijkt dat verzoeker professionele ervaring heeft verworven en dat hij een familiaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen.

De door de verzoeker geciteerde bronnen bevestigen de algemeen zorgwekkende omstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, maar bevatten geen concrete elementen die betrekking hebben op verzoekers situatie en tonen niet aan hoe, ondanks de hierboven genoemde persoonlijke situatie van verzoeker, hij desondanks in een situatie zou terecht komen die gelijkgesteld kan worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoeker ingeval van terugkeer geen beroep meer zou kunnen doen op zijn familiaal netwerk en dat hij onmogelijk in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting zou kunnen voorzien.

Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofdte sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt. De Raad stelt vast dat verzoeker hier niet in slaagt door de enkele verwijzing naar de geciteerde landeninformatie zonder dit te betrekken op zijn individuele situatie.

5.3.3.4. Mogelijkheid tot terugkeer

Verzoeker kan maar opnieuw een beroep doen op de bescherming of bijstand van UNRWA indien hij in staat is op een veilige manier terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoontelijke verblijfplaats had. Hoewel de beslissing van de CGVS stelt dat bij UNRWA of DAPR geregistreerde Palestijnen *anno* 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten kunnen vernieuwen of verlengen, stelt de Raad vast dat het administratief dossier een recent update van de relevante COI Focus bevat, die ook informatie bevat over de mogelijkheden voor geregistreerde Palestijnen die niet (langer) over een reisdocument beschikken, zoals het geval is voor verzoeker.

Uit de *COI focus Libanon “Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 5 juli 2019 blijkt dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert.

Palestijnse vluchtelingen die bij de UNWRA en het DAPR geregistreerd zijn worden op aanvraag reisdocumenten uitgereikt die om de drie jaar hernieuwd kunnen worden. Volgens Libanese officiële instanties kunnen Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten om zonder problemen naar Libanon terugkeren, zolang hun dossier niets van criminele aard bevat. Deze informatie werd bevestigd door Palestijnse instanties, non gouvernementele organisaties en IOM.

Palestijnen wiens reisdocument in het buitenland verlopen is, kunnen een verlenging of vernieuwing aanvragen op de ambassade. Ook bij verlies van het reisdocument kan een nieuw document bij de ambassade worden aangevraagd. De aanvraag wordt voorgelegd aan de Libanese Sûreté Générale (SG). Palestijnse diplomaten geven aan niet op de hoogte te zijn van eventuele problemen bij de aanvraag van een reisdocument maar stelden wel dat de procedure ettelijke maanden kan duren. Een medewerker van de mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organisation (PHRO) stelde dat indien men geen geldige documenten heeft of kan verwerven, er onderhandeld moet worden met de SG en wees er op dat deze onderhandelingen moeizaam kunnen verlopen aangezien Libanon de druk opvoert om Palestijnse vluchtelingen buiten Libanon te houden. Een door CEDOCA gecontacteerde medewerker van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in Brussel dat het geen evidentie is om hier een *laisser-passer* te bekomen, maar ook dat ze geen weet hebben van controles naar vrijwillige terugkeer met een slechte uitkomst.

De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft volgens deze informatie, weliswaar gebaseerd op bronnen die in 2014 werden gecontacteerd, geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (COI Focus, p. 10). Een door CEDOCA in juni 2019 gecontacteerde Libanon expert van Human Rights Watch verklaarde dat de organisatie geen recent onderzoek deed naar terugkeermogelijkheden van Palestijnen uit Libanon, maar dat ze geen weet heeft van beleidswijzigingen en dat het in het verleden zo was dat de in Libanon geregistreerde Palestijnen konden reizen mits het bekomen van reisdocumenten van de SG. Volgens één bron geconsulteerd door CEDOCA (Palestinian Human Rights Organisation) in februari 2016 gaf de Sûreté Générale tegenstrijdige informatie met betrekking tot de vraag of illegale uitreis uit Libanon een probleem stelt bij terugkeer. Volgens één ambtenaar stelde dit geen probleem, volgens een ander zou in dat geval de persoon in kwestie worden ondervraagd en tot drie dagen worden vastgehouden. De gecontacteerde organisatie stelde evenwel dat aangezien weinig Palestijnen na een illegale uitreis en asielaanvraag in het buitenland terugkeren naar Libanon, het voor de PHRO moeilijk is het risico na terugkeer na een illegale uitreis te documenteren.

Tenslotte merkt de Raad op dat volgens de COI Focus een asielaanvraag in België geen bezwarende factor of reden tot vervolging vormt in Libanon volgens de consulaire medewerker van de Libanese ambassade in Brussel. Ook de vereiste van een verblijfskaart van het land van verblijf die volgens de website van de Libanese ambassade bij de aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen moet worden voorgelegd, lijkt in de praktijk geen beletsel te vormen voor het verkrijgen van een reisdocument. Volgens de consulaire medewerker van de Libanese ambassade is geen verblijfskaart *stricto sensu* vereist, maar volstaat in principe eveneens een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielprocedure in België (COI Focus, p. 16).

De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing op dit punt niet betwist, noch landeninformatie voorlegt die bovenstaande informatie uit de geciteerde COI Focus weerlegt. Bovendien heeft verzoeker een kopie voorgelegd van een geldig reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen uitgereikt door de Libanese autoriteiten (zie hoger punt 7.2.) zodat moet aangenomen worden dat het voor verzoeker niet onmogelijk is om de nodige reisdocumenten te bekomen en op een veilige manier terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

5.3.3.5. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie update*" van 14 mei 2019) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalme op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af.

In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale Salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en Soennitische milities in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

Tegelijk werd sinds 2016 een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vastgesteld en kwam eind januari 2019 een einde aan een lange periode van instabiliteit en spreken diverse bronnen van een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verder wordt met betrekking tot de Palestijnse vluchtelingenkampen het volgende gesteld in de bestreden beslissing: *"In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren"*.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen analyse bevat van de veiligheidssituatie in de vluchtelingenkampen waar verzoeker verbleef voor zijn vertrek uit Libanon, maar enkel een paragraaf bevat over de situatie in Ayn al-Hilwah wat *in casu* niet relevant is omdat verzoeker er niet verbleef. Uit de COI Focus blijkt dat in Mieh Mieh de veiligheidssituatie in maart 2018 begon te verslechteren toen gewapende confrontaties ontstonden tussen leden van Fatah en de veiligheidstroepen in het kamp naar aanleiding van de moord op een lid van Fatah. Ook midden oktober 2018 braken gewapende confrontaties uit ten gevolge van een dispuut tussen leden van Fatah en Ansar Allah, geleid door Jamal Suleiman. Nog steeds volgens de COI Focus resulteerde het conflict in de ontheemding van de meeste inwoners van het kamp, minstens 5 doden en 25 gewonden, grote materiële schade (278 huizen, scholen en een ziekenhuis) en de opschorting van de operaties van het UNWRA. Op 28 oktober 2018 werd evenwel een wapenstilstand bereikt waarbij Jamal Suleiman het kamp diende te verlaten en zich naar Syrië begaf. Sindsdien moet een ontplooiing van ongewapende leden van Hamas, de Palestijnse Islamic Jihad, het Democratic Front for the Liberation of Palestine (DFLP) en het Popular Front for the Liberation of Palestine toezien op het akkoord (CGVS, COI Focus, 14 mei 2019 (update), p. 23-24).

Hoewel er begin december 2018 protesten uitbraken onder de kampbewoners omwille van het gebrek aan compensatie voor de geleden schade tijdens het geweld in oktober, volgde er geen escalatie van geweld. De COI Focus maakt enkel gewag van een vuurgevecht eind maart 2019 waarbij een Hamas-lid gewond raakte.

Hoewel hieruit blijkt dat er in 2018 wel degelijk een conflict is geweest in het kamp Mieh Mieh, zijn er geen indicaties dat er op dit ogenblik ernstige veiligheidsproblemen zijn in het kamp. De beschikbare landeninformatie aangereikt door de CGVS en verzoeker bevat verder geen elementen waaruit kan besloten worden dat verzoeker zich in Mieh Mieh in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is hem in zijn mandaatgebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

5.4. Besluit.

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, "subsidiair" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te baseren op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de commissaris-generaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, en was een tolk aanwezig die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET